

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupený Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2013, č. j. 32 Az 20/2012 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Jana Urbana **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012, č. j. OAM-155/LE-BE02-K01-2012, žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2013, č. j. 32 Az 20/2012 - 49, zamítnuta.

Krajský soud ve svém rozsudku rekapituloval obsah správního spisu a uvedl, že dne 2. 8. 2012 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 7. 8. 2012 s ním byl proveden pohovor. V jeho průběhu žalobce vypověděl, že je ukrajinské národnosti, ateista, není a nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, je rozvedený. Do roku 1996 žil na Ukrajině, od listopadu 1996 pobývá v České republice v obci Chrást u Plzně. K důvodům svého odjezdu z vlasti uvedl, že odjel za prací. Po rozpadu SSSR nemohl na Ukrajině sehnat práci. Protože musel živit manželku a děti, vycestoval za prací do České republiky. Snaha výdělků v zahraničí byla

jediným důvodem odjezdu z vlasti. V České republice žil po celou dobu 16 let nelegálně, bydlel v podnájmech, pracoval na stavbách. Naučil se česky mluvit, číst i psát. V letech 2004, 2005 a 2006 za ním do České republiky přijela manželka s dětmi, pobývali zde legálně a tehdy se i žalobce snažil, leč neúspěšně, vyřídit si legalizaci svého pobytu. Manželka se nemohla rozhodnout, kde žít, jejich manželství skončilo rozvodem v roce 2006. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že po 16 letech nelegálního pobytu byl zadržen dopravními policisty za drobný dopravní přestupek. Byl povinen opustit území České republiky, a proto požádal o mezinárodní ochranu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, nic a nikoho tam nemá, byl by tam bezdomovcem. K sestře, která se stará o matku, se nastěhovat nemůže. Zde má perspektivu a smysl svého života, chce tu žít, pracovat a založit rodinu. Popřel také jakékoliv potíže se státními orgány, policií nebo soudy na Ukrajině.

Krajský soud konstatoval, že po provedeném přezkumu rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobce totiž nebyl v zemi svého původu nijak pronásledován z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu. Z obsahu předloženého správního spisu přitom vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí a na pozadí informací o zemi původu, když žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Závěr žalovaného, že žalobce nevyslovil žádnou relevantní obavu pro případ návratu do vlasti, kromě své neochoty se tam vrátit, považoval krajský soud za objektivní. Správní řízení dle krajského soudu netrpělo vytýkanými vadami a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Z výpovědí žalobce podle krajského soudu vyplývá, že v zemi původu kromě ekonomických potíží žádné azylově relevantní potíže neměl. Proto ani nastalé politické změny na Ukrajině (v žalobě avizované prezidentské volby v roce 2010) nemohou mít na život žalobce zásadní či fatální dopad. Navrátilivším se neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti dle informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 121230/2011-LPTP, žádné nebezpečí ze strany státních orgánů nehrozí. Žalobce v průběhu správního řízení sám potvrdil, že si svojí žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci dalšího pobytu v ČR. Do České republiky vycestoval v roce 1996 za prací a o mezinárodní ochranu se až do svého drobného dopravního přestupku v roce 2012, kdy se dostal do kontaktu s Policií České republiky a vyšlo najevo, že zde pobývá neoprávněně a bez platných dokladů k pobytu, nezajímal. Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, dostupný na www.nssoud.cz, týkající se okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, který by tedy měl následovat „bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“.

Krajský soud také zdůraznil, že řízení ve věci mezinárodní ochrany je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád

pokračování

jiné nástroje. Z lidského hlediska lze takovou snahu žalobce pochopit, avšak jeho žádosti a přání nelze vyhovět.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považoval krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je přitom na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. V dané souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, www.nssoud.cz.

Krajský soud se rovněž zabýval závěrem žalovaného, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a a § 14b zákona o azylu. Smyslem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z taxativně uvedených důvodů neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, z nichž nebylo možné dovodit, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Krajský soud také uvedl, že v době rozhodování žalovaného a soudu samotného na území Ukrajiny nedocházelo k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Rovněž důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly krajským soudem v daném v případě zjištěny; závěry žalovaného v tomto směru krajský soud shledal správnými a řádně odůvodněnými.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítal, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou, dle níž bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné pro porušení povinností vyplývajících z § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgán tak nezjistil řádně stav věci a nevypořádal se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Jelikož se krajský soud s touto námitkou nevypořádal, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný také nedostatečně posoudil podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů, když se omezil jen na konstatování, že na udělení tohoto typu azylu nesvědčí stěžovateli právní nárok. Rozhodnutí tak není dostatečně odůvodněno a ani krajský soud se s touto námitkou řádně nevypořádal, a to zejména v důsledku nesprávného hodnocení podkladových materiálů, které si žalovaný opatřil. Krajský soud nezohlednil namítanou neaktuálnost těchto podkladů a pochybil i v otázce posuzování bezpečného návratu stěžovatele do země původu.

Odůvodnění rozsudku krajského soudu je třeba považovat za nedostatečné, neboť se krajský soud omezil jen na opakování tvrzení žalovaného a nezdůvodnil, jak hodnotil příslušné skutečnosti, a taktéž se stěžovatelem uváděnými důvody ve skutečnosti věcně nezabýval.

Vzhledem k nedostatečnému množství relevantních podkladů žalovaný nijak neproověřil pravdivost tvrzení stěžovatele o vlivu výsledků vnitrostátních voleb na bezpečnost situaci v zemi a možnost pronásledování jednotlivců z důvodu jejich politického přesvědčení. Žalovaným shromážděné podklady jsou navíc neaktuální a s touto otázkou se nevypořádal ani krajský soud. Krajský soud takto rozhodl, ačkoli jej váže judikatura Nejvyššího správního soudu, dle níž je povinností krajských soudů vypořádat se v odůvodnění svých rozhodnutí se všemi námitkami účastníků řízení. V tomto směru stěžovatel odkázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 4 Azs 27/2007 – 74, www.nssoud.cz, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS. Dle názoru stěžovatele je tak „*nepochybně dán důvod přijatelnosti kasační stížnosti*“ dle § 104a s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., resp. její zamítnutí pro nedůvodnost.

Žalovaný především trval na zákonnosti svého rozhodnutí. Uvedl, že v řízení vycházel z většího množství relevantních podkladů. Stěžovatelovo tvrzení o neaktuálnosti těchto podkladů pomíjí např. Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2011 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 24. 5. 2012 a další. Ke shromážděným důkazům stěžovatel ve správním řízení nevznesl námitky a nenavrhl ani jejich doplnění.

Žalovaný také považoval odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k neudělení humanitárního azylu za dostatečné, a to také pro absenci azylově relevantních důvodů. Při svém rozhodování vzal v potaz rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stěžovatele a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Ve věci nebyly zjištěny okolnosti hodné zvláštního zřetele. Navazující rozhodnutí krajského soudu je také dostatečné, když mj. odkázalo na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se důvodů pro udělení humanitárního azylu.

Dle svého názoru vzal žalovaný dostatečně v potaz situaci stěžovatele ve vztahu k § 14a zákona o azylu, neshledal však, že by stěžovatel byl v případě návratu na Ukrajinu vystaven zákonem definovanému riziku skutečného nebezpečí vážné újmy. I s tímto názorem se krajský soud ztotožnil a své závěry řádně odůvodnil.

Rozhodnutí krajského soudu je třeba dle žalovaného považovat za dostatečně odůvodněné. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS, vyplývá, že je přípustné, aby se za splnění příslušných podmínek krajský soud ztotožnil se závěry učiněnými v posuzovaném rozhodnutí a se souhlasnou poznámkou si je přisvojil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného

pokračování

rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publikované pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelem ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

Stěžovatel proti tomuto závěru namítá, že došlo k nesprávnému posouzení jeho žádosti zejména z hlediska humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, resp. z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Neudělení ostatních forem mezinárodní ochrany stěžovatel nezpochybňuje. Rozhodnutí žalovaného a krajského soudu mají být v tomto směru rovněž nedostatečně odůvodněná a nevycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Ve věci Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Pokud jde o námitku směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, dostupný na www.nssoud.cz).

Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

Stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Stěžovatel ve správním řízení hovořil pouze o době, kterou strávil v České republice, že zde vidí svoji další životní perspektivu, vycestováním nechce „vyhodit 16 let života“; dle svých vyjádření stěžovatel pro sebe na Ukrajině rovněž nevidí smysluplnou budoucnost, materiální zabezpečení ani sociální vazby, přičemž zdůrazňoval míru své integrace v České republice, jakož i pozitivní aspekty svého pobytu zde.

Stěžovatel tak skutečnosti, které by byly skutečně významné z hlediska humanitárního azylu, neuvedl. Jistá obecnost a strohost odůvodnění žalovaného týkající se neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu pak přirozeně vyplývá právě z nedostatku jakýchkoli aspektů hodných zvláštního zřetele pro udělení této formy mezinárodní ochrany. Následné odůvodnění rozsudku krajského soudu a odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, je tak třeba považovat za dostatečné a adekvátní. Situace stěžovatele v žádném případě nedosahuje takové závažnosti a intenzity, která je pro udělení humanitárního azylu dle ustálené judikatury zdejšího soudu požadována. Lze dodat, že již v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dovodil, že obtíže žadatele ohledně obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

pokračování

Stěžovatel již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného uvedl, že v lednu a únoru roku 2010 proběhly na Ukrajině prezidentské volby, které vedly k významné změně politické situace v zemi. Žalovaný neřešil otázku, jak budou orgány státu původu přistupovat k navrátilivším se žadatelům o mezinárodní ochranu ze země, která poskytla mezinárodní ochranu manželovi bývalé ukrajinské premiérky. V návaznosti na to stěžovatel namítal i v kasační stížnosti, že si žalovaný neopatřil dostatečné množství relevantních dokumentů a neprověřil si pravdivost tvrzení stěžovatele, pokud jde o vliv výsledků voleb na bezpečnostní situaci na Ukrajině. Tyto podklady byly dle stěžovatele neaktuální. Z uváděných skutečností stěžovatel již v žalobě dovozoval možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti; b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu; c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani námitky týkající se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu nezakládají přijatelnost kasační stížnosti. Jak vyplývá ze správního spisu, vycházel žalovaný mj. ze Zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 24. 5. 2012 o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 121230/2011-LPTP, týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Tyto podklady lze považovat za dostatečně vypovídající a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publikovaný pod č. 1825/2009 Sb. NSS). Žalovaný se přitom ve svém rozhodnutí zabýval otázkou, zda stěžovateli po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na základě stěžovatelem uvedených skutečností a obsahu citovaných podkladových materiálů dospěl k závěru, že tomu tak není. Dodal, že stěžovatel v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ekonomické potíže po návratu na Ukrajinu nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, na Ukrajině žije jeho matka a sestra s rodinou, které dříve z České republiky podporoval. Žalovaný rovněž zmínil, že v době rozhodování o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, který by pro něj představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. S těmito závěry se ztotožnil i krajský soud. Lze také dodat, že ve stěžovatelem podepsaném protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 9. 2012 je uvedeno, že se stěžovatel seznámil s

informacemi a zprávami o situaci na Ukrajině a sdělil, že k nim nechce nic dodat ani doplnit; rovněž neměl zájem uvést nové skutečnosti nebo informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Zmínit je také možné výpověď stěžovatele, že nikdy nebyl členem politické strany, resp. politicky či obdobně činný.

Pouze *obiter dictum* lze doplnit, že v průběhu řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem došlo ke změně politických poměrů na Ukrajině, neboť dosavadní prezident Viktor Janukovyč, s jehož režimem stěžovatel spojoval tvrzená rizika návratu na Ukrajinu, byl vlivem obecně známých událostí v únoru tohoto roku zbaven funkce a Ukrajina má nyní novou vládu a, z prezidentských voleb vzešlého, nového prezidenta, kteří obnovili proces sbližování Ukrajiny s Evropskou unií a hlásí se tedy k hodnotám, na nichž je Evropská unie založena, tj. k demokracii, právnímu státu a úctě k základním právům. Ze správního spisu je zároveň zřejmé, že stěžovatel pochází ze západní části Ukrajiny, konkrétně z Lvovské oblasti, nebude tedy v případě svého návratu na Ukrajinu přímo ohrožen ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu ozbrojeným konfliktem, který v současné době probíhá v některých oblastech na jihovýchodě země. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí se tedy sice vyskytly významné nové skutečnosti týkající se stěžovatelovy země původu, nikoliv však takové, které by svědčily ve prospěch jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Není tedy ani třeba posuzovat otázky, které Nejvyšší správní soud pro takový případ nastínil ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, www.nssoud.cz.

Žalovaný i krajský soud se tak argumentací stěžovatele zabývali, přičemž v případě krajského soudu šlo o situaci, na kterou se vztahují závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaném pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“. Tyto závěry se netýkají jen tvrzení stěžovatele ohledně neudělení doplňkové ochrany, ale i humanitárního azylu.

Nad rámec věci lze obdobně jako krajský soud uvést, že situaci stěžovatele a jeho snahu o zachování pobytu na území České republiky lze z lidského hlediska chápat, nelze ji však řešit dle zákona o azylu.

S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem Mgr. Janem Urbanem, který mu byl ustanoven krajským soudem již v řízení o žalobě; toto zastoupení pokračovalo i v následném řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a dále částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. června 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu